

stille, om der ikke var Anledning til at sætte 3 Sætter i Stedet for 2, Noget, jeg for Resten for min Part ikke lægger nogen videre Vægt paa. Da derfor Forslaget til den ny § 4 ganske stemmer med de Tanker, jeg tillod mig at udtale ved første Behandling, kunde jeg jo have indskrænket mig til denne Bemærkning, men jeg kan ikke negte, at det har undret mig, at navnlig et Par Medlemmer, baade det ærede Medlem fra Jhu (Griffen) og det ærede Medlem fra Herning (Th. Nielsen), der særlig have set paa, hvad der skulde være til Smaafolks Tarv paa Landet, have ment at burde anbringe dette Forslag og fraraade det hoi Thing at gaa ind derpaa, og jeg skal derfor tillade mig endnu en Gang at gjøre en kort Bemærkning om, hvorfor jeg særlig har kunnet gaa med til at foreslaa det. Jeg vil da først sige, at personligt anser jeg væsentligt og nyttigt i Danmark for et uhyggeligt Dyr — jeg siger væsentligt — dernæst anser jeg Hundene mange Steder for at være en Plage for andre Menneker end netop dem, der eie dem og for det Tredie anser jeg endelig det store Hundehold, der er paa en Mangfoldighed af Steder baade paa Landet og i Byerne, ydermere for et ligefremt Landetab. Jeg tror derfor ikke, at der vilde være Anledning til at anlægge nogen dyb Vandeforg, hvis Forslaget, naar det blev ophoiert til Lov, havde til Følge, at $\frac{1}{6}$ af Hundene bleve ihjelslaede. Men forsaavidt man skulde mene, at Udvalgets Forslag til en ny § 4 særlig skulde gaa Smaafolks Tarv ude paa Landet for nær, saa maa man, dersom man har det Syn, ogsaa absolut modsætte sig, at man vedtager en hoi Hundeafigt baade i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Thi jeg skulde dog vel mene, at man ogsaa der kan have Smaafolk, der kunne have Kjærlighed til deres Hunde og forholdsviis kunne have samme Nytte af dem, som man mener, der kan have paa Landet. Der er jo dog vistnok, navnlig her i Kjøbenhavn, en stor Mængde enlige Kvinder boende paa 3die, 4de Sal og paa Kvisten, der, hvis jeg maa udtrykke mig saa, ikke have noget andet menneskeligt Selskab end en lille Hund. Jeg skulde egentlig tillade mig at tvivle meget om, hvorvidt disse Kvinder føle sig særlig beskyttede enten af det ene eller det andet Slags Politi, naar de ligge i deres enlige Kammer ved Mattetid. Jeg tror virkelig, at der er mange Familier paa Landet, der bo langt fra nærmeste Nabo, der føle sig ligesaa rolige ved at ligge der, som disse enlige Kvinder i deres ensomme Kammer i Kjøbenhavn. Skulde altsaa Hensyn til Smaa-

folks Tarv være det Afgjørende, maatte man, mener jeg, bestemt modsætte sig hele Hundeafigsten og indskrænke sig til at indføre betryggende Straffebestemmelser for den Skade og Fortræd, Hundene gjorde. Efter det Kjendstabs, jeg har til Forholdene i ikke saa saa Egne i Landet, maa jeg for mit Vedkommende sige, at jeg kjender ikke blot Egne, hvor jeg veed, at Sogneraadene gjenem mange Aar have ønsket netop at faae denne Ret til at paalægge Hundeafigt, men jeg kan endog saa tilføie, at jeg har kjendt Sogneraad, som i deres Umyndighed have spurgt Amtsrådet, om det kunde tillades dem at indføre Hundeafigt, hvortil de selvfølgelig have faaet det Svar, at Amtsrådet fandt sig ikke bemyndiget til at give dette Samtykke, da vi ingen Lovbestemmelse have for det. Og naar man endelig mener, at det mulig skulde være et Middel til at skaffe Uvillie mellem Sogneraadene og Sognets Beboere, har jeg i den Henseende slet ingen Frygt. Jeg tror, at det er en ubestridelig Kjendsgjerning, at af alle de Umyndigheder, vi have i hele Landet, er der ingen Umyndighed, der bedre end netop Sogneraadet kan bedømme, hvorvidt det øieblikkelige Hundehold i en vis Kommune kan anses for at være passende og nyttigt eller maa anses for overskødigt, saa jeg kan ikke øine den allerringeste Fare i at overlade det til det paagjældende Sogneraad. Jeg kjender Egne, hvor det ligefrem er blevet, hvad skal jeg kalde det, en Mani, at de mere velstillede Folk holde et Utal af Hunde, meget mere end Smaafolk. Negtes kan det naturligvis ikke — og det er den eneste Grund, jeg har hørt anført mod Forslaget, som jeg lægger nogen Vægt paa — at man derigjennem dog kanste gaar Smaafolks Ret nærmere end man strængt taget har Lov til, og derfor lægger jeg afgjørende Vægt paa, at denne Afgift, der indkommer, hvor Sogneraadet maatte finde Anledning til at indføre den, skal anvendes udelukkende til Smaafolks Vel, og slet ikke til Andet. Derfor sætter jeg overordentlig Pris paa, jeg tør næsten sige afgjørende Pris paa at den indgaar i de Fattiges Kasse. Overfor den Betænkelse, som jeg navnlig tror, at det ærede Medlem fra Jhu gjorde gjældende — den blev senere gjentaget af det ærede Medlem fra Herning — at ved at overlade det til Sogneraadene, om de vilde have denne Hundeafigt eller ikke, kunde der let opkomme Uret, idet et to Naboer, hvoraf den ene boede i et Sogn, den anden i et andet, den ene kunde komme til at svare Hundeafigt, den anden ikke — en Mulighed, der kunde tentes at komme til at foreligge som